

Зворотний бік світів. Книга 3

КУПИТИ

Ця історія — між буденним і міфічним. Боги, безсмертні, люди — усі вони частина строкатої тканини буття — нитка до нитки. І юній Мальві — обраній, безсмертній — призначена нелегка доля: зрозуміти й приборкати власні сили, віднайти свій шлях і боронити цю одвічну гармонію життя між добром і злом, між темрявою та світлом. Чи до снаги це дитині двох світів?

Якими наївними бувають ті, хто нас любить, думаючи, що їхні слова та прохання можуть нас змінити...

Боги, безсмертні, смертні... У мить випробування кожна душа вимірює власні таємні глибини, тож байдуже, чи має Перемінника, чи відзначилася серед учнів Яроворота. Що та душа обере — нікому точно не передбачити. Можна довго грати в кості з Творцем, і хай світ ще не бачив нікого, хто переміг би, завжди знайдеться охочий. Хто знає як краще, хто жадає перелатати світ під свою волю, хто для виграшу не гребуватиме жодним підступом, брехнею, мерзотою.

Величний Перун, мудра Птаха, і грізний Стриб... А ще владний Морок, і зухвальці Полель з Ледом, і невідворотна Мара... Що такому гравцеві ваша можуть? Що ви протиставите у брудній сірій грі? Упертість? Віру? Любов?

Ти можеш віддати іншому лишень те, що маєш. Це закон світів. Якщо в тобі нема любові, то як ти можеш її дарувати комусь?

Хатинка на курячих ніжках

Мальва раптом зрозуміла, що падає. Це тривало якусь мить, але за неї вона встигла подумки mocno вилятися, послати далеко-далеко Ладу й боляче стукнутися при приземленні.

При падінні сильно забила коліно на правій нозі, потім необачно перечепилася через щось і лягла пластом. У вухах гуділо, наче щойно спустилася з гір. У правиці міцно затиснута дримба Лади, у лівиці — чорна земля впереміш із травою. Підвела очі. Погляд втупився в гладінь води, яка мирно плюскотілась перед самим носом. Протилежний берег водойми не проглядався. Принаймні з положення лежачи. Шалено захотілося пити. Придушила в собі це бажання. Вона ж не знає, де вона тепер і чи можна з цієї калабані пити. Тож... Спрага зачекає. Взагалі-то при переміщенні вона замовляла потрапляння у світ Ягілки, та добре знала й інше: нерідний варган не завжди слухається чужака і може трохи хибувати. Сіла, варган Лади повісила на шию, поруч зі своїм. Відчула пекучий біль у нозі. Перевела очі на забите місце. Якусь мить розглядала роздерте коліно. З нього цебеніла кров. Втомлено вилаялася:

— А бодай побила нагла година ті переміщення з чужими ключами. Ледве не вбилася. Болить, зараза.

Подумала, що добре буде принаймні промити рану. Не отрута ж у водоймі... Хоча... А це вона зараз перевірить. Обережно засунула палець у воду. Кілька секунд незмигно дивилася на нього. Чого вона чекала? Що відсохне чи просто згорить. Від тих світів хтозна-чого можна чекати. І сірчаної кислоти в ріці замість води теж. Палець залишався мокрим. Отже, усе гаразд? А втім, облизнути його не ризикнула. Кров з рани продовжувала литися, нога в коліні набрякла та боліла. Схоже, добряче забила. Може, навіть тріщина. Хоч на ній усе гоїлось, як на собаці, але і на це потрібен час. А часу багато навряд чи вона має. «От розтелена! Нездарисько! Ти ж умієш

падати. Розслабилася вона, б...» Вчасно прикусила язика. Звичні вирази зі світу Єдиного Бога вирішила тут не вживати. Хтозна, як вони себе зараз поведуть. Розтровою ноги поки досить. Зачерпнула води і зачала омивати рани. Очі здивовано округлилися, наче дві тарелі. Вода не просто змивала та зупиняла кров, вона забирала біль та на очах загоювала розсічене коліно.

— Тю. Нічогенька така водиця у цій криниці. Цікаво-цікаво, куди ж мене занесло?

Звелася на ноги. Присіла пару разів. Нічого не боліло, лишень у голові трохи макітрилося. Піщаний берег, подекуди мушлі, кольорові камінці під ногами. Неподалік здоровенна сіра каменюка заляпана кров'ю. Об неї, очевидно, вона й довбанулася під час падіння. Ні комашні, ні, тим паче, чогось більшого зі звірини поруч не видно. Втупилася в жмут зеленої трави та жменьку чорнющої землі, які дивовижею виглядали на піщаному березі.

— Цікаво. Довкола пісок. Звідки тоді взялися в моїх жменях земля і трава? Чи не від того місця, звідки я летіла?

Озирнулася. За пару метрів від неї височіла круча. На її вершечку росла трава.

«Оце тобі, дівко, пощастило з приземленням, - сказала сама собі. — Могла не тільки ногу забити, тут і в'язи скрутити раз плюнути».

Зліва від кургану, поміж кучерявого верболозу, який чітко розмежовував зону піску та зону землі, угледіла стежку. Отже, сюди інколи хтось таки спускається, якщо стежка є. Угорі над кручею весело пурхали малі пташки, літала комашня, яскраві метелики. А на піщаному березі, де зараз стояла Мальва, відчувалося якесь умертвіння. Жодного натяку на щось живе, і тільки ледаче плюскотіння води порушувало тишу. Інтуїтивно розчовпала, що має звідси якнайшвидше забиратися. Вода, може, і зцілює рани, але це точно не боржомі. Пити її не можна й перебувати тут надто довго небезпечно. Але вимити обличчя та руки вона таки зможе чи ні? Рана на нозі зцілена, і сама вона досі жива.

Присіла над водою, добряче їх вимила. Скинула оком на дзеркальну гладінь озера. З нього на неї дивилося замучене замурзане дівчисько. Зачерпнула води, обличчю геть не зашкодить вмивання. До того ж якщо освіжити лице, то мо і пити менше хотітиметься. І взагалі, а чи не скупатися їй? Подумала про мертвий піщаний берег та живу зелену траву на кручі. Так і стояла, нагнувшись та спостерігаючи, як між пальцями витікає вода.

— Оце правильне рішення, дівчино. Не треба без наглої потреби чіпати цю воду. Ногу зцілила і відійди. До обличчя краще її не пхати. Зрештою, люба моя, і довго залишатися біля цієї води не варто. Хрипливатий жіночий голос линув від кручі. Випросталася, повернула на звук голову. На кручі стояла жінка. Мальва не могла її добре роздивитися.

КУПИТИ